27/06/2019

Άγιος Νικήτας ο Νέος: “Ένα υπερκόσμιο φως καταύγαζε την περιοχή”

/ Βίοι Αγίων

Απολυτίκιο Ήχος α΄

Νικήσας φερωνύμως των εχθρών την παράταξιν,
Νικήτα Νεομάρτυς τη γενναία αθλήσει σου,
ηγίασας την πόλιν των Σερρών, τοις άθλοις σου τοις θείοις Αθλητά.
Δια τούτό σου την μνήμην την ιεράν, τιμώμεν ανακράζοντες.
Δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι,
δόξα τω χορηγούντι δια σου, ημίν χάριν και έλεος.

Του Αγιωνύμου Όρους πνευματικό ανάστημα, ο ιερομάρτυρας Άγιος Νικήτας ο Νέος, ενδεδυμένος την πανοπλία της πίστεως, ήλθε στην πόλη των

Σερρών το απόγευμα της Μεγάλης Δευτέρας, στις 30 Μαρτίου του 1808.

Ο Άγιος από μικρός απαρνήθηκε τα τερπνά του κόσμου και ζήτησε στο Περιβόλι της Παναγίας και στο αγιοτρόφο περιβάλλον της Ιεράς Μονής του Αγίου Παντελεήμονα, να στολίσει τον κόσμο της ψυχής του, υπό την καθοδήγηση λαμπρών πνευματικών πατέρων, με όλες τις χριστιανικές αρετές, στόχο που και πέτυχε. Αφού στερεώθηκε πνευματικά στη Μονή της μετάνοιάς του, πήγε για μεγαλύτερη άσκηση στον πνευματικό στίβο, στην περιοχή της Σκήτης της Αγίας Άννας και μόνασε στην καλύβη της Αγίας Τριάδος. Μετά από μακροχρόνια πνευματική άσκηση και αφού κόσμησε το βίο του με τις καλλονές όλων των αρετών, ντύθηκε την ευπρεπή στολή της ιεροσύνης και λαμπροφόρος λειτουργούσε τα Άγια των Αγίων.

Εύγλωττος ο Άγιος στην περιγραφή των δωρεών και της αγάπης του Κυρίου προς τα κτίσματά του, σιωπούσε για ό,τι αφορούσε τον εαυτό του. Έτσι τα δύο συναξάρια που περιγράφουν το βίο του Αγίου, δίνουν λίγες και διαμετρικά αντίθετες πληροφορίες για το βίο του. Γόνο οικογένειας κρυπτοχριστιανών από την περιοχή της μαρτυρικής Τραπεζούντας του Πόντου θέλει τον Άγιο το πρώτο συναξάρι, βλάστημα της Ηπείρου το δεύτερο.

Την αιτία της παρουσίας του στην πόλη των Σερρών, ο πρώτος συναξαριστής αναζητά στην απόφαση του Αγίου να θεραπεύσει το άλγος της ψυχής του, που προκλήθηκε από την αμφίρροπη σε θέματα ευσέβειας διαγωγή των προγόνων του, με την κατάθεση της καλής προς τον Κύριο ομολογίας. Την πίστη

του στο Χριστό και το ολοκαύτωμά του για αυτή την πίστη, στον τόπο όπου από ανθρώπινη αδυναμία πιθανόν ο Μάρτυρας να αρνήθηκε το Σωτήρα Κύριο, θέλει, ως αιτία της παρουσίας του Αγίου Νικήτα στα Σέρρας, ο δεύτερος συναξαριστής.

Πάντως, η πραγματικότητα είναι πως το καύχημα των Σερραίων, ο μεσίτης τους προς τον Κύριο, ήλθε στην πόλη των Σερρών και κατέλυσε στην Ιερά Μονή της Παναγίας της Ηλιόκαλλης, μετόχι της Ιεράς Μονής Εικοσιφοίνισσας του Παγγαίου, το βράδυ της Μεγάλης Δευτέρας, λίγο πριν αρχίσει η ακολουθία του Νυμφίου, για να κατατροπώσει με τη γενναία του άθληση των εχθρών την παράταξη. Αφού προσκύνησε στο ναό τη θαυματουργό εικόνα της Παναγίας, ζήτησε από το διάκονο να δει τον προεστό της Μονής, πράγμα που έγινε χωρίς χρονοτριβή.

Ο προηγούμενος της Μονής Κωνσταντίνος συναντήθηκε, στον προαύλιο χώρο του μοναστηριού με τον εντυπωσιακό κατά την εμφάνιση προσκυνητή και στην πρώτη συνομιλία αγάπης που είχαν ο Άγιος πληροφόρησε τον προεστό, πως ήρθε από το Άγιο Όρος και τέρμα της οδοιπορίας του είναι η πόλη της Δράμας, όπου και θα συναντούσε κάποιο δικό του άνθρωπο. Αργότερα, στη δεύτερη συνομιλία αγάπης του Μάρτυρα με τον προηγούμενο Κωνσταντίνο, ο Άγιος εξομολογήθηκε στον προεστό τη σταθερή του απόφαση να μαρτυρήσει στην πόλη των Σερρών υπέρ της πίστεως του γλυκύτατου Ιησού Χριστού.

Το πρωί, αφού κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας ο Άγιος Νικήτας κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων, βγήκε από το Μοναστήρι της Ηλιόκαλλης και επισκέφθηκε τον τότε ερειπωμένο ναό του Αγίου Γεωργίου του Κρυονερίτη, απ’ όπου και κατευθύνθηκε στο μεγαλοπρεπές Τζαμί του Μεχμέτ Μπέη, το ονομαζόμενο από τους Σερραίους για την ομοιότητά του με χριστιανικό ναό «Αγιά Σοφιά».

Στην είσοδο του προαύλιου χώρου του Τζαμιού, ο Άγιος Νικήτας συνάντησε έναν νεαρό μουσουλμάνο, μαθητή του ιεροδιδασκαλείου και εκ γενετής χωλό στα κάτω άκρα.

Ο Άγιος σπλαχνίστηκε το παιδί και το ρώτησε αν θέλει να γίνει καλά. Ο νεαρός μουσουλμάνος, αφού απάντησε θετικά, ρώτησε το Μάρτυρα να του πει πως θα γίνει αυτό το θαύμα και τότε, ο Άγιος Νικήτας, ακτινοβολώντας από την αγάπη του προς τον Κύριο, υπέδειξε στον πάσχοντα, ως μοναδικό και αλάνθαστο ιατρικό πάσης παθήσεως, την πίστη στον Χριστό.

Θορυβημένος ο μαθητής του ιεροδιδασκαλείου από την πρωτότυπη συμβουλή, ενημέρωσε, όσο γινόταν γιαυτόν γρήγορα, το δάσκαλό του, ο οποίος

με άνθρωπό του προσκάλεσε τον Άγιο στο εσωτερικό του Ιεροδιδασκαλείου και βεβαιώθηκε, μετά από μακρά συνομιλία που είχε μαζί του, πως ο καλόγερος που βρισκόταν μπροστά του ήταν καθαρός στο νου και διαπρύσιος κήρυκας της πίστης του Ιησού Χριστού. Κλονισμένος ο δάσκαλος από τις εμπεριστατωμένες απαντήσεις του Μάρτυρα σε θέματα πίστεως ενημέρωσε πάραυτα το βοεβόδα της πόλης Ισμαήλ Μπέη, που παρέπεμψε τον Άγιο, μετά από σύντομη συνομιλία που είχε μαζί του, στον γιο του Γουσούφ Μπέη.

Ο επίσημος αυτός Τούρκος συγκρότησε όμιλο από τους καλύτερα καταρτισμένους στην πίστη του Οθωμανούς και κάλεσε τον Άγιο Νικήτα μπροστά τους για να ελέγξουν την τόλμη και την πίστη του. Στη συζήτηση που ακολούθησε ο Άγιος Ιερομάρτυρας, ενδεδυμένος την πανοπλία της αληθινής πίστεως, παρατέθηκε με θάρρος προς τις αρχές και εξουσίες των μουσουλμάνων, έλεγξε σκληρά και έδειξε το μάταιο της πίστης τους και παρουσιάστηκε μπροστά τους, ως θερμότατος μεσίτης της πίστεως του Ιησού Χριστού. **Αυτό εξόργισε τους Τούρκους και ιδιαίτερα το σκληρότατο Γιουσούφ Μπέη, που διέταξε να κλείσουν τον Άγιο στη φυλακή,** όπου, υπό την πίεση φρικτών βασανιστηρίων, ζητούσαν από το Μάρτυρα να αποκηρύξει την πίστη του στον Κύριο. Οι δήμιοί του, όταν διαπίστωσαν πως, παρά τα βασανιστήρια, απτόητος ο Μάρτυρας Νικήτας συνέχιζε να υμνεί το όνομα του Ιησού Χριστού, απελπίστηκαν και ζήτησαν τη γνώμη του Γιουσούφ Μπέη για τα περαιτέρω.

Ο Μπέης, μετά από μια ολιγόλεπτο συνάντηση που είχε με τον ιερομάρτυρα, **και, αφού βεβαιώθηκε πως με ρωμαλεότητα σκέψης ο ιερός Νικήτας δεν αλλάζει** το σταθερό του προσανατολισμό προς την πίστη του γένους των Ελλήνων, διέταξε τον δι’ απαγχονισμού θάνατο του Αγίου το βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου, στις 4 Απριλίου του 1808 και, λίγο πριν οι χριστιανοί γιορτάσουν την Ανάσταση του Θεανθρώπου, ο Ιερομάρτυρας Νικήτας στην πλατεία των τσαρουχάδων, πίσω και αρκετά κοντά στο ιερό του ναού των Μεγάλων Αρχαγγέλων και Ταξιαρχών των Ουρανίων Δυνάμεων έδινε, ως ύψιστο δείγμα αγάπης στον ζωοδότη Κύριο, την πνοή του.

Το πνευματικό ανάστημα των «Αρχαγγέλων» του Αγίου Όρους, στους «Αρχαγγέλους» των Σερρών απέβαλε το φθαρτό ιμάτιο της ψυχής του και ενδύθηκε στολή αφθαρσίας.

Τρεις μέρες έμεινε το σώμα του Αγίου **κρεμασμένο στην αγχόνη και, προς καταισχύνη του Γιουσούφ Μπέη που ήθελε με το θάνατο του Αγίου Νικήτα** να περιορίσει τη χαρά των Σερραίων από το γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου, το σώμα του Μάρτυρα παρέμεινε χωρίς αλλοιώσεις, το πρόσωπό του ήταν ήρεμο και μάλιστα την τρίτη ημέρα από το μαρτύριό του, από μια πληγή στα κάτω άκρα

του Ιερομάρτυρα, άρχισε να τρέχει αίμα που πότιζε τη γη των Σερρών.

Αυτόπτες μάρτυρες βεβαίωσαν, **πως, όσο καιρό το σώμα του Αγίου ήταν κρεμασμένο στην αγχόνη, ένα υπερκόσμιο φως** καταύγαζε την περιοχή. Το θαύμα αυτό διαδόθηκε με ταχύτητα στην πόλη και το χριστεπώνυμο πλήρωμα δόξασε τον Αναστάντα Κύριο για τη μεγάλη ευλογία του υπερφυούς σημείου. Θορυβημένοι οι Τούρκοι από τα όσα θαυμάσια συνέβαιναν ενέδωσαν στο αίτημα των προεστών και επέτρεψαν να ταφεί ο Άγιος. Μετά την έκδοση της σχετικής άδειας το σώμα του Αγίου Νικήτα ενταφιάστηκε πίσω από το ιερό του Ναού του Αγίου Νικολάου, που ήταν δίπλα στο «νοσοκομείον όπερ ξενοδοχείον», σύμφωνα με μαρτυρία του αρχαίου κώδικα της Μητροπόλεως, οι Σερραίοι ονόμαζαν.

Ο χρόνος της ανακομιδής των λειψάνων του Αγίου μας είναι άγνωστος. Γνωρίζουμε όμως πως οι πατέρες της Σκήτης της Αγίας Άννας του Αγίου Όρους, ύστερα από αίτημα του Μητροπολίτου Κωνσταντίνου Καρδαμένη, παραχώρησαν στην Εκκλησία των Σερρών μέρος από το άγιο λείψανό του, που φυλάσσεται στον φερώνυμο ναό του Αγίου, προστατεύοντας με τη χάρη του το λαό και την πόλη των Σερρών.

Η μνήμη του ιερομάρτυρα Αγίου Νικήτα, **πολιούχου της πόλεως των Σερρών, ο οποίος μαρτύρησε τη νύχτα του Μεγάλου Σαββάτου,** στις 4 Απριλίου του 1808, γιορτάζεται από το 1987 την Κυριακή του Θωμά.